

Mielen muuttaminen

***Tim Jackins, kansainvälisessä juutalaisjohtajien konferenssissa kesäkuussa 2015,
Bryn Mawr, Pennsylvania, USA***

Haluan mennä siihen kamppailuun, johon on vaikea mennä yksin. Meillä on tapana taistella henkilökohtaisia taisteluja. Tämä ei ole henkilökohtainen taistelu. Se on jotain, mitä tapahtui meille kaikille.

Te olette olleet Parikeskustelussa pitkän ajan – jotkut teistä piitkän ajan. (naurua) Olette ymmärtäneet parikeskustelun idean ja käyttäneet sitä hyvin. Te tiedätte, miten isoja muutoksia olette saaneet elämässänne aikaan. On epätodennäköistä, että menettäisimme teidät, vaikka edelleen viritytte paljon. Toipumisaika on lyhentynyt. (naurua)

Olette pystyneet muuttamaan monia asioita ja silti jotkin aikaiset kamppailut pysyvät itsepintaisesti paikoillaan. Joka kerta kun näette toisenne, näytätte paremmalta – ja silti näytätte samalta. Ne asiat, joita olette pystyneet työstämään, muuttuvat – ja asiat, joita ette ole pystyneet selvittämään, joiden selvittämiseen ei ole ollut resursseja, eivät ole muuttuneet.

Loukkaantumiset ovat hämmentäviä. Mitä enemmän meillä on resursseja ympärillämme, sitä nopeammin toivomme. Tämä on yksi tärkeistä syistä, miksi rakennamme yhteisöjä. Se pitää meitä eheinä.

Meidän vanha lannistumisemme tekee hankalaksi käsitellä asioita, joita emme ole vielä käsitelleet, kohtia, joissa olimme oikein pahasti loukattuja. Olimme yksinäisiä ja voimattomia siinä aikaisessa tilanteessa ja siihen liittyvät avuttomuuden tunteet ovat valtavia. Siinä kohdassa luovutimme ja päätimme jatkaa yksin, jatkaa olemassaoloa parhaalla mahdollisella tavalla. Se ei ollut täyttä elämää, jota pidimme mahdollisena kun olimme pieniä. Mutta se ainakin teki elämästä siedettävää.

Meidän näkökulmamme on vääristynyt. Se tulee esiin kun puhumme aikaisten vaikeiden asioiden käsittelystä. Me olemme melko haluttomia siihen. Tuntuu kuin meidät taas kukistettaisi ja silloin lopetamme yrittämisen. On vaikea ylläpitää näkökulmaa asioissa, joissa meidät kukistettiin perinpohjaisesti, emmekä pystyneet purkautumaan. Pyydän teitä nyt tekemään asioita, jotka eivät toimineet aikaisemmin ja teistä tuntuu, että ”tein tämän uudelleen ja uudelleen. Se ei koskaan toiminut. Joka kerta päälleni tallottiin ja sinä haluat minulta mitä? Haluat, että teen sen saman? Sanot, että se toimii. Se ei koskaan toiminut.”

Kaikki tuo on totta. (naurua) Se on täysin totta. Se pyrkimys, josta puhun, täytyy perustua tosiasiaan, että asiat ovat nyt toisin.

Jos emme pysty tekemään tätä muutosta, näkökulmamme ja parikeskustelumme pysyy ”uudistushaluisena”. Se ei ole tarkoituksemme, mutta me päädyimme tekemään asioista ainoastaan parempia ja siedettävämpiä. Emme tee niitä isoja muutoksia, jotka ovat välttämättömiä. Emme henkilökohtaisessa elämässämme emmekä suuremmassa

mittakaavassa. Uskon, että meidät pysäyttää se, että emme kohtaa näitä aikaisia taisteluita.

Me käsittelemme asioita reunoja vältellen. Teemme loukkaantumisista vähän paremmin ymmärrettäviä. Otamme askeleita. Kuitenkin jossain vaiheessa jotain suurempaa tarvitsee tapahtua. Yhteiskunta on sortumassa. (Aikaisemmin ihmiset kiirehtivät sen sortumista. He halusivat sen tapahtuvan heidän elinaikanaan. Nyt he pelkäävät sen tapahtuvan eivätkä kestä ajatella sitä.) Me lähestymme jotakin suurta muutosta. Jotta voisimme ajatella toimia hyvin, meidän täytyy kohdata joitain isoja aikaisia kamppailuja. Meidän täytyy päättää, että riippumatta siitä, mitä menneisyydessä tapahtui, riippumatta siitä, miten paha tai raskasta se oli riippumatta siitä, miltä meistä tuntuu, tulevaisuus voi silti olla meidän.

Meidän tarvitsee oppia kohtaamaan sietämättömiä asioita ja nähdä, ovatko ne todella sietämättömiä. Me emme vielä tiedä, miten. Jonkun täytyy tietää. Luulen, että parikeskustelijoilla on parempi mahdollisuus siihen kuin kellään muulla.

Mikä mahtava mahdollisuus! Todella, tarkoitan, että se on hieno mahdollisuus. Kellään ennen meitä ei ole ollut tilaisuutta päästä sen yli, miten kovaa elämä on ollut. Meillä on siihen mahdollisuus ja mahdollisuus tehdä se mahdolliseksi ihmisille myös meidän jälkeemme. Mutta se vaatii sinun ajatteluasi. Se vaatii päätöstä. Se vaatii mielen muuttamista. Jossain mielessä se on eri asia kuin päätöksen tekeminen.

Ensimmäinen osa on asiat, joita emme siedä kohdata menneisyydessämme, perheen menneisyydessä, kansamme menneisyydessä. Me emme voi edetä hyvin maailman muuttamisessa, jos emme kohtaa noita asioita. Me olemme edenneet hyvin. Se antaa meille mahdollisuuden tehdä jotain hyvin erilaista.

On matemaattinen suuntaus, jota sanotaan katastrofiteoriaksi. Se perustuu tosiasiaan, että monet asiat vähitellen muuttuvat, taipuvat hitaasti ja sitten katkeavat. Kaikki muutos ei ole jatkuvaa prosessia. On myös yllättäen paljastuvia asioita. Ja yhtäkkiä kuvasi maailmasta muuttuu. Mielestäni olemme pärjänneet hyvin asteittaisen muutoksen kanssa. Sen kanssa olemme tienneet, mitä tehdä. Olemme saavuttaneet perustan ja tilaa ja ihmissuhteita. Ehkä emme jatka samojen asioiden tekemistä ikuisesti. Ehkä tässä on katkeamispiste. Voimmeko uskaltaa nähdä, onko se totta? Voitko muuttaa mielesi? Riippumatta siitä, mitä sinulle tapahtui, riippumatta siitä, millainen menneisyys oli? Silti kyse on sinun ajattelustasi. Edelleen on mahdollisuuksia.

Minkä antaisit pysäyttää sinut? Et haluaisi minkään voivan pysäyttää sinua. Lapsena et ajatellut minkään voivan pysäyttää sinua, ennen kuin aikuiset pysäyttivät sinut. (naurua) Uskon, että me kaikki toivomme voivamme tehdä sen – katkaisun. Toivomme että, jos tilanne olisi riittävän selkeä meille, voisimme edetä. Suurin osa meistä tekisi mitä tahansa, jos lapsemme tai lapsen lapsemme olisi vaarassa. Me emme välittäisi siitä, olemmeko varmoja onnistumisesta.

Väliä on sillä, että lähtee liikkeelle. Ei ole väliä sillä, toimiiko se. Sillä on väliä, että lähdet liikkeelle, että et viivyttä yrittämistä.

Eikö olisi hienoa, jos joka päivä olisi jotain, minkä vuoksi nousta ja mihin heittäytyä? Olla huolehtimatta siitä, onnistuuko? Kiinnostua vain siitä, että kokeilee ja sitten katsoo, miten käy? Luulen, että tämä on asenne, joka jokaisen meistä on vietävä kohti vanhaa materiaalia – kohti paikkoja, joissa olimme niin muserrettuja, että lopetimme yrittämästä purkaa loukkaantumisia. On aika kääntyä ja kävellä takaisin. Meidät kukistettiin. Se on selvä. Se ei tappanut meitä. On hyväksyttävää, että musertaminen osui meihin. Mutta se, että ne vaikuttavat meihin ikuisesti, tekevät meistä vetäytyviä ja saavat meidät välttelemään vanhoja kamppailuja niin, ettemme pysty taistelemaan uusia kamppailuja, ei ole hyväksyttävää.

Meidän pitää tehdä muutos mielissämme. En tiedä, miten saada teidät tekemään sen. Haluan tehdä sen. Haluan saada teidät tekemään sen. Mutta vielä enemmän haluan, että te päätätte haluta tehdä sen ja sitten teette sen. Minun pelkoni ja kärsimättömyyteni saa minut haluamaan saada teidät tekemään sen. Pelkään, ettette tee. Se on osa minun loukkaantumisia. Pelkään, että ette saa tilaisuutta. Kuinka monta miljardia ihmistä ei koskaan saa mahdollisuutta? Miten varmistan, että te saatte?

Miten vakuutan teidät siitä, että se on mahdollista? En ole varma, pystynkö siihen. En edes välitä kovin paljon pystynkö. (Tim nauraa) Välitän siitä, että joku tekee sen. Välitän siitä, että liikumme eteenpäin. Jos se joku on minä, hyvä. Minä olen se, johon minulla on eniten vaikutusvaltaa, joten teen kovasti töitä sen eteen. Mutta parempi olisi, jos meitä olisi kymmenen tuhatta kerralla. Tiedän, että me liikumme nopeammin ja pidemmälle yhdessä kuin kukaan meistä yksin. Se, että tietää, ettei ole ainoa, joka uskaltaa yrittää paljon, muuttaa näkökulmaa. Siinä kaikki, mitä voin kertoa teille. Siinä kaikki, mitä voin näyttää teille. Kannustan teitä. Katsotaan, mitä pystymme tekemään.

Maailmassa on juuri nyt kaikenlaisia uusia kehitysaskelia. Ihmismielet saavat selville enemmän ja enemmän. Toisaalta se on ihanaa. Toisaalta se antaa loukkaantumisille enemmän ja enemmän voimaa tulla toistetuiksi laajemmin. Me ihmiset emme ole huonommassa kunnossa kuin kolmesataa vuotta sitten, mutta silloin emme pystyneet tuhoamaan ympäristöä. Nyt pystymme.

Meillä on nämä kehityksen tulokset ja meillä on itsemme – taistelemassa loukkaantumisten pilven läpi. Se kaikki on menossa kohti jotain pistettä. (Tim nauraa) Kuka pääsee sinne ensimmäisenä (naurua), riittävällä älykkyydellä tekemään mitä? Se nähdään.

Me pystymme tähän – kysymys on, kuinka nopeasti ja kuinka yhtenäisesti. Kokemukseni mukaan se toimii parhaiten yhdessä. Joku kuvailee asian niin hyvin kuin pystyy ja sitten jokaisella on mahdollisuus kokeilla saman tien. Mitä pidempi väli aika on, sitä heikommin onnistumme. Me vaivumme epätoivoon, kun joudumme erilleen toisistamme, kun emme näe toistemme kamppailuja, kun emme kuule toistemme ääniä kannustamassa meitä ottamaan isoja askelia.

Meillä ei ole aina oikeita olosuhteita. ja silloin kun ei ole, meidän parikeskustelumme puristuvat käsittelemään pienempiä ja pienempiä asioita. Älä syytä itseäsi. Tämän saaminen aikaan vaatii resursseja. Se liittyy olosuhteisiin, joissa toimimme. Siispä etsi neljä ihmistä ja

kokeile nyt.

(Suomennos: Kaisli Syrjänen)